

Η απαλλοτρίωση – Errico Malatesta

Για να εκλείψει οριστικά η καταπίεση, χωρίς να υπάρχει κανένας κίνδυνος επανεμφάνισης της, πρέπει όλοι οι άνθρωποι να πεισθούν για το δικαίωμα τους επί των μέσων παραγωγής και να είναι προετοιμασμένοι να ασκήσουν αυτό το βασικό δικαίωμα, απαλλοτριώνοντας τους γαιοκτήμονες, τους βιομηχάνους και τους χρηματιστές και θέτοντας όλο τον κοινωνικό πλούτο στην διάθεση του λαού.

Στην Τέραμο σε μια συγκέντρωση αγροτών, ο τοπικός γραμματέας των συνδικάτων, ο πρόεδρος του σοσια-λιστικού συνεταιρισμού και δύο σοσιαλιστές βουλευτές έλεγαν στους αγρότες: «Να είστε έτοιμοι. Όταν οι ηγέτες σας πουν να απεργήσετε, φύγετε από τα χωράφια, και αν, από την άλλη, σας πουν να μαζέψετε μόνο το μερίδιο σας από την σοδειά, υπακούστε τους και αφήστε το υπόλοιπο αμάζευτο.» Αυτή είναι η συμβουλή των καλών ρεφορμιστών.

Διότι είναι γεγονός ότι όταν χάνεται η σοδειά, μπορεί κανείς ευκολότερα να πει στους ανθρώπους ότι η επανάσταση δεν μπορεί να γίνει, επειδή θα πεθάνουν από την πείνα. Πότε αυτοί οι κακοί ποιμένες θα αποφασίσουν να πουν στους αγρότες: «μαζέψτε όλη την σοδειά και μη δώσετε τίποτε στα αφεντικά, μετά προετοιμάστε την γη και σπείρετε την για την επόμενη χρονιά, με την απόλυτη βεβαιότητα ότι τα αφεντικά δεν πρέπει να ξαναπάρουν ποτέ τίποτε»; Εάν θέλουμε να αλλάξουμε ριζικά και όχι απλώς επιφανειακά το σύστημα, θα χρειασθεί να καταστρέψουμε εκ των πραγμάτων τον καπιταλισμό, απαλλοτριώνοντας εκείνους οι οποίοι τώρα ελέγχουν όλο τον κοινωνικό πλούτο, και ξεκινώντας αμέσως να οργανώνουμε, σε τοπική βάση και χωρίς να χρησιμοποιούμε τις νόμιμες οδούς, μια νέα κοινωνική ζωή. Πράγμα που σημαίνει ότι για να δημιουργήσουμε την «κοινωνική δημοκρατία», θα πρέπει προηγουμένως να εγκαθιδρύσουμε .. την Αναρχία!

Μια από τις βασικές αρχές του αναρχισμού είναι η κατάργηση του μονοπωλίου επί της γης, των πρώτων υλών ή των μέσων παραγωγής, και συνεπώς η κατάργηση της εκμετάλλευσης της εργασίας των άλλων από εκείνους που κατέχουν τα μέσα παραγωγής. Η ιδιοποίηση της εργασίας των άλλων, όλων εκείνων των πραγμάτων τα οποία επιτρέπουν σε έναν άνθρωπο να ζει χωρίς να συνεισφέρει το μερίδιο του στην κοινωνία, αποτελεί, από αναρχική και σοσιαλιστική άποψη, κλοπή. Οι γαιοκτήμονες, οι καπιταλιστές, με βία και ατιμία έχουν καταληστέψει τον λαό από την γη και όλα τα μέσα παραγωγής, συνέπεια δε αυτής της αρχικής κλοπής είναι ότι μπορούν να αποσπούν καθημερινά από τους εργάτες το προϊόν της εργασίας τους- Ωστόσο υπήρξαν τυχεροί κλέφτες, έχουν γίνει ισχυροί, έχουν θεσπίσει νόμους για να νομιμοποιήσουν την θέση τους και έχουν οργανώσει ένα ολόκληρο σύστημα καταστολής για να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, τόσο από τις απαιτήσεις των εργατών όσο και από εκείνους που θα ήθελαν να τους αντικαταστήσουν, χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα.

Τώρα η κλοπή των πρώτων ονομάζεται ιδιοκτησία, εμπόριο, βιομηχανία κ.ο.κ., ενώ ο όρος ληστές στην καθομιλουμένη επιφυλάσσεται για εκείνους οι οποίοι θα ήθελαν να ακολουθήσουν το παράδειγμα των καπιταλιστών αλλά, έχοντας έλθει πολύ αργά και σε αντίξοες περιστάσεις, δεν μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο χωρίς να στραφούν εναντίον του νόμου.

Ωστόσο, τα διαφορετικά ονόματα με τα οποία συνήθως αναφέρονται, δεν μπορούν να απαλείψουν την ηθική και κοινωνική ταυτότητα των δυο θέσεων. Ο καπιταλιστής είναι ένας κλέφτης ο οποίος πέτυχε, χάρη στις δικές του προσπάθειες ή εκείνες των προγόνων του· ο κοινός κλέφτης είναι ένας επίδοξος καπιταλιστής ο οποίος απλώς προσδοκά να γίνει τέτοιος πραγματικά, να ζει, χωρίς να εργάζεται, από την «μπάζα» του, δηλαδή από

την εργασία των άλλων. Ως εχθροί των καπιταλιστών, δεν μπορούμε να τρέφουμε συμπάθεια για τον κλέφτη που φιλοδοξεί να γίνει καπιταλιστής. Όντας θιασώτες της απαλλοτρίωσης από τον λαό προς όφελος όλων, δεν μπορούμε ως αναρχικοί να σχετιζόμαστε με ενέργειες οι οποίες απλώς αποσκοπούν στην μεταφορά πλούτου από τα χέρια του ενός αφεντικού στα χέρια ενός άλλου, Βεβαίως, αναφέρομαι στον επαγγελματία κλέφτη, το άτομο που δεν θέλει να εργάζεται και αναζητά τα μέσα για να ζει παρασιτικά από την εργασία των άλλων. Το ζήτημα είναι εντελώς διαφορετικό όταν ένας άνθρωπος, στον οποίο στερούν τα μέσα εργασίας, κλέβει προκειμένου αυτός ή τα μέλη της οικογένειάς του να μην πεθάνουν από την πείνα. Σε αυτήν την περίπτωση, η κλοπή (αν μπορεί να ονομασθεί έτσι) είναι μια εξέγερση κατά της κοινωνικής αδικίας και μπορεί να αποβεί το ιερότερο δικαίωμα και το επιτακτικότερο καθήκον...Είναι αλήθεια ότι ο επαγγελματίας κλέφτης είναι και αυτός θύμα του κοινωνικού περιβάλλοντος.

Το παράδειγμα που δίδουν οι ανώτεροι του, το μορφωτικό του υπόβαθρο, και οι απεχθείς συνθήκες μέσα στις οποίες πολλοί άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται, εύκολα εξηγούν τον λόγο για τον οποίο ορισμένοι άνθρωποι που δεν είναι ηθικά καλύτεροι από τους συγχρόνους τους, βρισκόμενοι μπροστά στην επιλογή να είναι εκμεταλλευτές ή υποκείμενοι στην εκμετάλλευση, επιλέγουν να είναι το πρώτο και επιδιώκουν να γίνουν εκμεταλλευτές με όποιο μέσο μπορούν. Όμως αυτά τα ελαφρυντικά θα μπορούσαν να ισχύουν εξίσου και για τους καπιταλιστές, αλλά κάνοντας κανείς κάτι τέτοιο απλώς καταδεικνύει σαφέστερα την βασική ταυτότητα των δύο επαγγελμάτων. Εφ' όσον οι αναρχικές ιδέες δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να ωθήσουν τους ανθρώπους να γίνουν καπιταλιστές, δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ούτε για να κάνουν τους ανθρώπους κλέφτες. Αντιθέτως, προσφέροντας στους δυσαρεστημένους ανθρώπους ιδέες για μια καλύτερη ζωή και την ελπίδα για μια γενική χειραφέτηση, οι αναρχικές ιδέες υποστηρίζουν, αν μη τι άλλο, την παραίτηση από κάθε νόμιμη ή παράνομη πράξη, η οποία ενθαρρύνει την προσαρμογή στο καπιταλιστικό σύστημα και τείνει να το διαιωνίζει. Παρ' όλα αυτά, το κοινωνικό περιβάλλον είναι τόσο ισχυρό και οι ατομικές ιδιοσυγκρασίες τόσο διαφορετικές, ώστε δεν υπάρχει κανένας λόγος για να μη γίνουν κλέφτες κάποιοι αναρχικοί, όπως ακριβώς υπάρχουν κάποιοι που γίνονται επιχειρηματίες ή βιομήχανοι· αλλά, εν προκειμένω, τόσο οι μεν όσο και οι δε, ενεργούν έτσι, όχι εξ αιτίας κάποιων αναρχικών ιδεών αλλά ενάντια σε αυτές.